

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/41/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010537
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8718010537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.10.2018, v trestnej veci proti obžalovanému C. Q. pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/72/2018 zo dňa 30.07.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaného C. Q., a to vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obž. C. Q., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom H., ul. X. č. XXX/X, t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Prešov od 26.02.2018,

u k l a d á

podľa § 216 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 4 Tr. zákona, § 36 písm. l/, Tr. zákona a § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona
ú h r n ť trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody z a r a d u j e do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona s použitím § 43 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 3 (tri) roky a 4 (štyri) mesiace.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného C. Q. (ako aj mladistvého S. Q., vo vzťahu ku ktorému sa rozsudok stal právoplatným na súde prvého stupňa) vinným z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona, prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v čase okolo 23.30 hod. dňa 22.02.2018 v obci Batizovce, okres Poprad, na ul. Komenského obž. C. Q. otvoril neuzamknutú dvojkrídlovú bránu k rodinnému domu č. XXX/XX, bez povolenia majiteľa B. F. vošiel do zatvorenej a neuzamknutej garáže rodinného domu, ktorá je priamo súčasťou rodinného domu, v garáži zo skrinky vešiakovkej steny zobral voľne položené kľúče od osobného motorového vozidla zn. Renault Clio, ev. č. C., VIN:D., rok výroby 1998 a v hodnote 300,- €, ktorého majiteľom je N. F., následne za pomoci kľúčov od vozidla, ktoré bolo odstavené na ulici pred týmto rodinným domom otvoril vozidlo, sadol si na sedadlo vodiča a do vozidla na sedadlo spolujazdca si prisadol obž. ml. S. Q., ktorý ho do tej doby čakal na ulici, následne obž. C. Q. vozidlo naštartoval a s vozidlom vykonal neoprávnenú jazdu do obce Hranovnica, obce Spišský Štiavnik a obce Švábovce, okres Poprad a pokračoval späť do obce Batizovce, okres Poprad, kde pred obcou na úrovni Batizovských štrkopieskov zastavil motorové vozidlo na poľnej ceste, na sedadlo vodiča si sadol obž. ml. S. Q., ktorý vozidlom vykonal neoprávnenú jazdu bez vodičského oprávnenia, potom sa opäť vymenili a vozidlo riadil obž. C. Q., ktorý smeroval do obce Batizovce, okres Poprad za účelom vrátenia motorového vozidla na miesto, kde sa ho zmocnili a to na ul. Komenského v Batizovciach, okres Poprad, pričom dňa 23.02.2018 v čase okolo 01.30 hod. obž. C. Q. narazil do oplotenia rodinného domu v Batizovciach č. XXX/XX, okres Poprad, ktorého majiteľkou je Z. Q. a súčasne motorovým vozidlom narazil do plynovej prípojky, ktorá sa nachádza na pozemku rodinného domu, čím takto poškodením vozidla spôsobil N. F. škodu vo výške 800,- €, poškodením oplotenia Z. Q. škodu vo výške 480,- € a poškodením plynovej prípojky spoločnosti G. - S., a.s. škodu vo výške 2.484,14 €, pritom motorové vozidlo nechali naštartované a obaja ušli, pričom obž. C. Q. viedol osobné motorové vozidlo zn. Renault Clio, ev. č. C. bez vodičského oprávnenia a napriek tomu, že bolo rozsudkom Okresného súdu v Poprade, sp. zn. 5T 51/2016 zo dňa 18.05.2016, právoplatného dňom 18.05.2016 rozhodnuté o vine z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, podmienenčne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 12 mesiacov a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 36 mesiacov.

Za to obžalovanému C. Q. podľa § 216 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zákona a § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere pätnástich mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu siedmich rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku mu zároveň uložil povinnosť zaplatiť poškodenej N. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., ul. N. č. XXX, okres C. škodu vo výške 700,- eur, poškodenej Z. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., ul. Y. č. XXX/XX, okres C. škodu vo výške 480,- eur a poškodenej spoločnosti G.-S., a.s., I. T.. XX/ b, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX škodu vo výške 2 484,14 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote okresný prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného, avšak len proti výroku o treste. V dôvodoch odvolania uvádza, že sa nestotožňuje so závermi okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa hodnotenia poľahčujúcich ako aj priťažujúcich okolností. Má za to, že nezákonným použitím poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona vznikla situácia, keď súd neukladal trest odňatia slobody v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona, ale s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, keď pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol rovnaký, teda nesprávne skutkové zistenie a závery súdu vo vzťahu k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona, mali za následok, že obžalovanému C. Q. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere pätnástich mesiacov. Takýto trest je uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorá mala byť od 28 mesiacov do 60 mesiacov. Za potrebné považuje v tomto smere poukázať na tú skutočnosť, že obžalovaný C. Q. počas prípravného konania žiadnym spôsobom nenapomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní, naopak využil svoje právo a vo veci nevypovedal. Hodnotenie tejto poľahčujúcej okolnosti je preto v príkrom rozpore so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.06.2017, podľa ktorého na to, aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatela aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz

o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch. Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste. Súd vyhlásenie obžalovaného o jeho vine za spáchaný skutok zohľadnil pri priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona. Zdvojené použitie určitej okolnosti ako poľahčujúcej okolnosti je teda podmienené určitým obsahovo novým prvkom, ktorý presahuje podstatu prvého z oboch posúdení. Priznanie sa v tomto prípade mohlo byť posúdené len ako poľahčujúca okolnosť podľa 36 písm. l/ Tr. zákona. Vo vzťahu k hodnoteniu priťažujúcich okolností považuje za nesprávne bez ďalšieho konštatovať, že nakoľko súd vzhľadom na vyhlásenie obžalovaných o ich vine nevykonával dokazovanie ich výsluchom, nepodarilo sa preukázať priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. j/ Tr. zákona, teda zvedenie na spáchanie trestného činu mladistvého. Má za to, že už zo samotného skutku, ku ktorému sa obžalovaný C. Q. priznal, vyplýva, že mladistvého obžalovaného zvedol na spáchanie trestného činu, vytvoril konkrétne podmienky pre to, aby sa trestného činu dopustil aj mladistvý. Po tom, ako sa neoprávnene zmocnil cudzieho motorového vozidla, vyzval mladistvého spoluobžalovaného, aby si k nemu do tohto motorového vozidla prisadol ako spolujazdec. V tomto smere poukazuje na výpoveď mladistvého z prípravného konania, ktorý dňa 27.02.2018, ako obvinený uviedol, že mu obžalovaný C. Q. povedal, že idú do dvora poškodeného, kde vzal kľúče od motorového vozidla a jeho vyzval, aby si k nemu prisadol na miesto spolujazdca, pričom na otázky vyšetrovateľa mladistvý potvrdil, že toto konanie bolo nápadom obžalovaného C. Q.. Zároveň poukazuje na skutočnosť, že súd na jednej strane konštatoval, že obžalovaný C. Q. tým, že vyhlásil, že je vinný zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, napomáhal orgánom činným v trestnom konaní, avšak na druhej strane s odvolaním, na toto vyhlásenie konštatoval, že nebolo vykonávané dokazovanie, a preto nevyvozní posúdiť naplnenie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. j/ Tr. zákona. Obžalovaný mal teda tým, že urobil vyhlásenie o vine, zásadne ovplyvniť pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keď mu bola priznaná poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ a písm. n/ Tr. zákona, čo malo mať za následok nemožnosť priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 37 písm. písm. j/ Tr. zákona. Takýto postup považuje za nesúladný so zákonom. Vzhľadom na tieto skutočnosti má za to, že napadnutým rozhodnutím súdu došlo k porušeniu zákona v prospech obžalovaného C. Q., a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a sám vo veci rozhodol.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolacie námietky prokurátora je potrebné považovať za dôvodné, pričom navyše nad ich rámec krajský súd zistil aj také pochybenie, ktoré by zakladalo dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. poriadku.

Na podklade odvolania prokurátora teda preskúmaval krajský súd len napadnutý výrok, čiže výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému C. Q..

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že dokazovanie vo vzťahu k výroku o vine ani u tohto obžalovaného, ani u obžalovaného mladistvého S. Q., nebolo v konaní pred súdom vykonávané vzhľadom na to, že obaja po tom, čo boli poučení o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 ods. 1 Tr. poriadku i po poučení o následkoch prijatého vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 5, ods. 8 Tr. poriadku prehlásili, že sú vinní, pričom potom čo kladne zodpovedali na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. poriadku, okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal vyhlásenia obžalovaných C. Q. a mladistvého S. Q. a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaní priznali spáchanie skutku, sa nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody.

Dôkazy, ktoré prvostupňový súd vo vzťahu k napadnutému výroku rozsudku vykonal, súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol a rozviedol tiež to, ktoré skutočnosti z takto vykonaných dôkazov vyplývali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, na ktoré skutočnosti okresný súd pri rozhodovaní o treste prihliadal. Plynie z neho, že pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu u obžalovaného vzal do úvahy všetky všeobecné i individuálne zásady platné pre ukládanie trestu, pričom prihliadal na to, aby uložený trest zabezpečil ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej

trestnej činnosti, že mu vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne aby iných odradil od páchania trestných činov a aby vyjadril aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Súčasne prihliadol aj na spôsob spáchania činu, jeho následky, formu zavinenia, pohnútku, samotnú osobu obžalovaného a jeho pomery, možnosť nápravy, na poľahčujúce i priťažujúce okolnosti.

Ako poľahčujúcu okolnosť priznal súd prvého stupňa obžalovanému okolnosť uvedenú v § 36 písm. l/ Tr. zákona (teda, že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval), ako aj okolnosť uvedenú v § 36 písm. n/ Tr. zákona (teda, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom), ktoré odôvodnil tým, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine za žalovaný skutok. Ako priťažujúce okolnosti mu pričítal okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zákona (teda, okolnosť, že spáchal viac trestných činov - nie len dva, ako to tvrdí okresný súd) a okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zákona (teda, že už bol za trestný čin odsúdený).

Z dôvodov napadnutého rozhodnutia plynie aj to, prečo okresný súd nepriznal ďalšiu či už priťažujúcu alebo poľahčujúcu okolnosť, priznanie ktorých bolo navrhované.

Vo vzťahu k návrhu na priznanie priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. j/ Tr. zákona (teda, že na spáchanie trestného činu zvedol mladistvého), poukázal na to, že túto poľahčujúcu okolnosť sa súdu nepodarilo preukázať, práve vzhľadom na skutočnosť, že v konaní pred súdom nebolo vykonávané, s poukazom na vyhlásenie o vine, dokazovanie a pokiaľ ide o navrhované priznanie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. k/ Tr. zákona (teda, že sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu), túto okolnosť nepriznal s poukazom na to, že obžalovaný neuhradil celú škodu, len časť, a to vo výške 100,- eur, čo v žiadnom prípade nie je možné považovať za úhradu spôsobenej škody, a teda nebol ani dôvod na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti.

Nie so všetkými závermi, a to najmä so záverom súdu prvého stupňa vo vzťahu k existencii poľahčujúcich okolností na strane obžalovaného sa však krajský súd stotožňuje, na druhej strane nemá pochybnosti o správnosti pričítania priťažujúcich okolností tak, ako to urobil okresný súd.

Obžalovaný bol v tomto prípade uznaný vinným zo spáchania troch trestných činov, čiže nepochybne je mu ako priťažujúcu okolnosť nutné pričítať okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zákona.

Z odpisu registra trestov aj pripojených spisov plynie, že doposiaľ bol obžalovaný odsúdený trikrát. V prvom prípade sa tak stalo rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/51/2016 zo dňa 18.05.2016, kedy bol uznaný vinným z prečinu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona a pôvodne mu bol uložený podmienkový trest odňatia slobody v trvaní štyroch mesiacov s podmienkovým odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka, 07.09.2017 však došlo k nariadeniu výkonu trestu, pričom z výkonu tohto trestu bol dňa 7.12.2017 podmienkovo prepustený s tým, že skúšobná doba bola stanovená na osemnásť mesiacov a súčasne mu bol uložený uvedeným rozsudkom aj zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu troch rokov. Ďalším rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/50/2016 zo dňa 16.06.2016 bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, pričom od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na predošlé odsúdenie bolo upustené. Trestným rozkazom toho istého súdu sp. zn. 0T/70/2017 zo dňa 20.03.2017, ktorý sa stal právoplatným v ten istý deň, bol odsúdený pre prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a/ Tr. zákona a marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona a uložený mu bol trest odňatia slobody v trvaní ôsmich mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu päť a pol roka. Aj z výkonu tohto trestu bol 7.12.2017 podmienkovo prepustený.

Je teda evidentné, že teraz súdených trestných činov sa obžalovaný dopustil napriek tomu, že už bol za trestný čin odsúdený, pričom vzhľadom na povahu predchádzajúcich odsúdení, nie je dôvod na túto okolnosť neprihliadať, takže správne mu bola pričítaná aj priťažujúca okolnosť uvedená v § 37 písm. m/ Tr. zákona.

Súhlasí je potrebné aj s názorom súdu prvého stupňa v tom smere, že nie nepochybne bola preukázaná prokurátorom navrhovaná priťažujúca okolnosť uvedená v § 37 písm. j/ Tr. zákona, teda že na spáchanie činu zvedol mladistvého. Táto okolnosť vyplývajúca zo skutkovej vety obžaloby, vo vzťahu ku ktorej

bolo urobené vyhlásenie o vine priamo nevyplýva a neumožňuje priamo vyvodit' ani z tvrdenia, na ktoré prokurátor poukazuje.

Krajský súd sa stotožňuje aj so správnym postupom súdu prvého stupňa, keď obžalovanému ako poľahčujúcu okolnosť priznal, okolnosť uvedenú v § 36 písm. l/ Tr. zákona. Obžalovaný v konaní pred súdom urobil vyhlásenie o vine, teda priznal sa k spáchaniu skutku a svoje konanie oľutoval, takže priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti bolo namieste.

Treba však súhlasiť s námietkami okresného prokurátora v tom smere, že priznanie poľahčujúcej okolnosti uvedenej § 36 písm. m/ Tr. zákona, teda okolnosti, že napomáhal objasňovaniu trestnej činnosti príslušným orgánom, nebolo dôvodné. Na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti totiž skutočne nepostačuje, že obžalovaný urobí vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku kladeného mu obžalobou za vinu, pretože táto skutočnosť sa premieta do priznania poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l/ Tr. zákona.

Len priznanie sa a prípadné vyhlásenie o vine pre to, aby bolo možné páchatelovi priznať aj poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. n/ Tr. zákona postačujúce nie je. Tak, ako to namieta aj odvolateľ v podanom odvolaní, pre možnosť priznania takejto poľahčujúcej okolnosti, musia k priznaniu pristúpiť aj ďalšie skutočnosti, teda uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvorenie komplexnejšieho obrazu o okolnostiach činu, o prípadnej účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, prípadná aktívna účasť obvineného na iných úkonoch, čiže už orgánom prípravného konania musí byť poskytnutá zo strany obvineného taká súčinnosť, ktorá im napomôže v objasňovaní trestnej činnosti.

Za situácie, keď nebolo priznanie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. n/ Tr. zákona dôvodné, potom tu existuje prevaha priťažujúcich okolností nad okolnosťami poľahčujúcimi, čo znamená, že nutnosť úpravy trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Tr. zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

V posudzovanom prípade sa obžalovanému trest ukladal ako trest úhrnný za viac trestných činov, a to v zmysle zásady uvedenej v § 41 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého sa páchatelovi uloží úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Najprísnejšie trestným činom, pre ktoré bol obžalovaný uznaný vinným, je prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 2 Tr. zákona, za ktorý zákon v osobitnej časti stanovuje trest odňatia slobody na jeden až päť rokov.

Pri zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby, vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností, o jednu tretinu z rozdielu medzi dolnou a hornou hranicou trestnej sadzby (teda z rozdielu štyroch rokov), to znamená nutnosť zvýšenia trestnej sadzby o jeden rok a štyri mesiace (teda jednu tretinu zo štyroch rokov), takže trest bolo potrebné obžalovanému ukladať v rozpätí upravenej trestnej sadzby od dvoch rokov až štyroch mesiacov až do piatich rokov.

Trest uložený súdom prvého stupňa, čiže trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov je teda trestom uloženým pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, a preto bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného zrušiť.

Toto pochybenie však mohol na podklade dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa krajský súd napraviť sám, a preto na podklade ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. poriadku po zrušení časti napadnutého rozsudku rozhodol, a to tak, že obžalovanému C. Q. uložil podľa § 216 ods. 2 Tr. zákona s použitím §

41 ods. 1, § 38 ods. 4 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona a § 37 písm. h, m/ Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a šiestich mesiacov.

Uvedený trest ukladal obžalovanému nie úplne na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, ale v jej blízkosti, pričom pri ukladaní trestu zohľadnil najmä tú skutočnosť, že obžalovaný sa v pomerne krátkej dobe dopustil viacerých trestných činov a terajšej trestnej činnosti sa dopustil napriek tomu, že už naňho bolo prostriedkami trestnej represie pôsobené (nielen v trestnom konaní, ale aj v konaní priestupkovom), pričom v jeho neprospech svedčí aj to, že sa súdeného skutku dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, dokonca len za krátko, potom čo sa tak stalo.

Pre výkon uloženého trestu krajský súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a to vzhľadom na skutočnosť, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdených trestných činov už bol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin.

Pochybenie, ktoré neboli odvolaním namietané, zistil krajský súd aj vo výmere uloženého trestu zákazu činnosti. Tento druh trestu prvostupňový súd obžalovanému ukladal ako ďalší trest (aj keď to výslovne v rozsudku neuviedol) v zmysle § 43 Tr. zákona.

Podľa § 43 Tr. zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Je evidentné, že trest zákazu činnosti bol obžalovanému ukladaný v čase, keď ešte nemal vykonaný trest resp. tresty zákazu činnosti uložené mu predošlými rozsudkami. Najvyššia výmera trestu zákazu činnosti, uloženie ktorého upravuje ustanovenie § 61 ods. 2 Tr. zákona, ktoré zákon dovoľuje, je desať rokov (samozrejme s výnimkami, ktoré sú presne pri splnení zákonných podmienok špecifikované v ďalších odsekoch ustanovenia § 61 Tr. zákona). Trest zákazu činnosti vo výmere sedem rokov, tak, ako ho prvostupňový súd ukladal, spolu s doteraz nevykonanou časťou skoršími rozsudkami uložených v trestoch zákazu činnosti, túto výmeru 10 rokov evidentne prevyšuje, a preto aj v tomto smere bolo potrebné chybný rozsudok naprávať.

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/51/5016 z 18.05.2016, právoplatným v ten istý deň, bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 3 rokov. Trestným rozkazom sp. zn. 07T/70/2016 z 20.03.2017 mu bol uložený taký istý druh trestu zákazu činnosti vo výmere 5 a 1 roka.

Trest zákazu činnosti začína plynúť právoplatnosťou rozsudku a plynie po dobu, za ktorú bol uložený.

Zákon však stanovuje aj prekážku výkonu tohto trestu, a to v ustanovení § 61 ods. 8 Tr. zákona, podľa ktorého sa do doby výkonu trestu zákazu činnosti nezapočítava doba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Predošlými rozsudkami bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti spolu v trvaní 8 a 1 roka. Zákaz činnosti začal plynúť právoplatnosťou prvého rozsudku, ktorý mu bol uložený (sp. zn. 5T/51/2016 z 18.05.2016), teda 18.05.2016, neuplynul však po dobu výkonu trestu odňatia slobody (teda od 25.05.2017 do 07.12.2017), čo znamená, že z doposiaľ uložených trestov zákazu činnosti má ku dňu rozhodnutia krajského súdu vykonaných 1 rok 10 mesiacov a 23 dní, takže nevykonaná časť predošlými rozsudkami uloženého trestu spolu predstavuje 6 rokov 7 mesiacov a 17 dní. Do maximálnej výmery trestu 10 rokov je obžalovanému teda možné uložiť len trest zákazu činnosti vo výmere 3 roky 4 mesiace a 13 dní, a preto mu tento druh trest uložil vo výmere 3 rokov a 4 mesiacov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je

přípustný.